

bliver der i Virkeligheden en Overbebyrdelse. Nu siges det vel, at det er det samme Sprog som det, vi tale; men at Sproget i den ældre Form dog er saa høist forskjelligt fra Sproget i dets nuværende Form, troer jeg vil være i høi Grad indlysende. Jeg kan derfor godt forstaae, at man ikke vil optage Oldnordisk som et tvungent Led af Underviisningen, men at man paa den anden Side ikke har villet skyde det ganske bort; men at overlade Valget af, hvorvidt det skal læres eller ikke, til Styrelsens eller den enkelte Lærers Vilkaarlighed, synes jeg ikke om. Jeg kan forstaae, at man vil gaae ind paa at indrømme Oldnordisk en saadan Plads i Sprogene som den, man tidligere har indrømmet Hebraisk, saaledes atskaa, at Skolen tilbyder Underviisning i Oldnordisk for dem, som have Lyft og Gvne til at lære det, som kunne magte det — og deres Antal troer jeg ikke vil blive ringe — men at man derimod ikke skal gjøre det til en paa nogensomhelst Maade tvungen Underviisning; derved mener jeg idetmindste, at man vil komme vel ud af det. Med disse faa Bemærkninger om, hvad jeg finder mindre heldigt i Forslaget, skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til det ærede Ting.

Høgsbro: Da den høitærede Minister igaar imødegik det ærede Medlem for Fredericia (Gad), som sidste Aar var udnævnt til Ordfører for det Udvalg, der var nedsat i en lignende Sag, udtalte han sig noget nedsættende om dette Udvalgs Virksomhed, og da jeg havde den Ære at være Formand for dette Udvalg, skal jeg tillade mig at belyse Udvalgets daværende Stilling og Udbyttet af dets Arbejder. Det er ganske vist, at de Beslutninger, som vi dengang tillode os at forelægge Forslag til, ikke kom til Behandling her i Thinget eller bleve vedtagne her, og have saaledes ikke faaet den Døftelse, som derved vilde være blevet dem til Deel. Men fordi dette ikke er skeet, er det dog urigtigt, naar den høitærede Minister meente, at disse Forslag vare „temmelig løst henkaftede“. Jeg kan forstikke, at disse Beslutninger ere fremkomne efter en meget alvorlig Dverveelse, saavel hvad deres Indhold som hvad deres Form angaaer. Den Sag,

der foreligger her, er jo paa ingen Maade nogen ny Sag; den har været drøftet i en lang Række af Aar saavel i vor som i andre Landes Literatur. Der har været nedsat Commissionser her og der, der foreligger meget udførlige Forhandlinger derom, og disse Forhandlinger have vi kjendt og taget med under vor Dverveelse. Den høitærede Minister har ganske vist en Erfaring i denne Sag, som Ingen af os kan rose sig af. Han har en Sagkundskab til sin Raadighed ikke blot nu, men fra tidligere Dage, da han beklædte samme Stilling, og som vi maae savne. Men paa den anden Side have vi levet under meget forskjellige Forhold i Livet, og ligeoverfor den Sagkundskab, han beraaber sig paa, maae vi fremhæve det Krav, som Samfundet har Ret til at stille i en Sag som denne. Dertil kommer, at de egentlig Sagkyndige ikke ere enige i at staae paa den ærede Cultusministers Side. Det er bekjendt, at selv udmærkede Skolemænd staae i Modsetning til de Anskuelse, som hidtil have været de raadende med Hensyn til Ordningen af Skolevæsenet; Klagerne ere komne tilordes stærkere og stærkere, de have henvendt sig til Rigsdagen og oftere udtalt, at kun naar den tog Sagen i sin Haand, kunde man vente en heldbringende Forandring af vort Skolevæsen. Ogsaa her har der lydt Stemmer i denne Retning, de have lydt stærkere eller svagere ved forskjellige Leiligheder; navnlig ere de komne frem under Finantslovens Behandling tilligemed det bestemte Ønske, at Rigsdagen maatte tage Sagen i sin Haand. Det var under denne Sagens Stilling, at 36 Folkethingsmænd forenede sig forrige Aar om at stille Forslag om indgribende Forandringer i vort lærde Skolevæsen, og disse Forslag bleve modtagne saaledes, at Thinget besluttede at standse den Sag, hvortil de vare stillede, for at de kunde blive gjorte til Gjenstand for Dverveelse i et Udvalg. Det er saaledes heller ikke, som den ærede Minister sagde, at Udvalget var nedsat for en ganske anden Sags Skyld. Nei, Udvalget var nedsat netop for denne Sags Skyld, men tillige med Hensyn til den, der kommer som det næste Numer paa Dagsordenen. Dernæst vilde den høitærede Minister ogsaa fremhæve, at vi havde været